

Hem de continuar picant pedra

written by Josep Pérez Franco | 26 de novembre de 2019

Ja fa més d'un mes, el 14 d'octubre, que fou dictada una sentència condemnatòria centenària per als presos polítics. Com passa el temps, especialment per a nosaltres, per als que no estem empresonats i gaudim d'una certa llibertat. Han succeït tants fets que el seu relat donaria per fer-ne més d'un llibre. De tot plegat, vull destacar alguns fets que m'han sorprès gratament. Segurament el més destacat, original i el de més transcendència fou la reacció ciutadana l'endemà de la sentència, atenent disciplinadament a la crida del Tsunami Democràtic, ocupant de forma massiva i pacífica l'aeroport de Barcelona, col·lapsant-ne el funcionament. Aquella riuada imprevisible de gent de tota edat i condició, caminant per la carretera des de Barcelona, va ser de les coses difícils d'oblidar. Va descol·locar tothom. Així mateix les columnes de la Marxa de la Llibertat recorrent amb alegria i companyonia durant tres dies les artèries del país per confluïr a Barcelona, fou una actuació emocionant i plena de sentit. També hem vist i escoltat esglais massius i contundents, plens de raó i d'impotència, tips de mansuetud i contenció, que han donat senyals d'esclat i de neguit. L'èxit del nostre credo ha de contemplar l'actuació perseverant, pacífica, intel·ligent i astuta. Veiem amb joia i esperança que el nostre moviment és transversal i les noves generacions sense pors i amb fe s'hi han incorporat i pres el protagonisme; i acompanyen, per fer el relleu, als vells lluitadors per les llibertats de Catalunya dels anys 50 i 60.

Hem de rebutjar amb rotunditat el criteri instal·lat en els polítics unionistes, que simplifiquen erròniament el nostre problema de convivència. Això és una fal·làcia inadmissible, ja que el veritable problema és el d'una nació amb consciència d'estat que vol decidir i governar-se per ella mateixa amb total llibertat i sense dependència de ningú. No és cert que

Catalunya sigui una societat dividida. En un estudi del CEO (Centre d'Estudis d'Opinió, setembre 2019) a la pregunta: "S'hauria de fer un referèndum a Catalunya perquè els catalans decidissin quina relació volen que hi hagi entre Catalunya i Espanya?". La resposta entre molt d'acord i més aviat d'acord arriba al 40% entre els votants del PPC; al 31,1%, Cs; 46,8%, PSC; 85,8%, Comuns, i no cal mencionar les altes cotes de JxC, ERC i CUP.

En l'article anterior, *N'estem tips*, vaig alertar sobre la situació social de Catalunya. Sota una capa superficial d'aparent benestar s'oculten uns nivells de pobresa importants. Malauradament la pobresa es cronifica i s'hereta. L'asfíxia econòmica que pateix Catalunya va fent estralls i la manca d'inversió pública afecta tota la societat i especialment els estrats més vulnerables. Torno a referir-me a l'informe de Foessa. Quasi el 20% (1,5 milions) de la població està en risc d'exclusió social i 900.000 persones en situació d'exclusió severa. El 36% de les famílies tenen ingressos mensuals per sota dels 600 euros, quan les despeses mitjanes mínimes per família són de 744 euros. La despesa per habitatge suposa quasi la meitat dels ingressos. L'existència d'un pla d'habitatge social efectiu podria mitigar el nivell de pobresa. La mitjana europea d'habitatge social se situa en el 15% i a Catalunya és d'1,5%. Aquest dèficit és un punt negre i la nostra situació és escandalosa. La renda garantida de ciutadania ben estructurada és una necessitat i seria abordable si disposéssim dels nostres recursos. De forma recurrent haig de referir-me al brutal i insuportable dèficit fiscal que patim, que suposa que 45 milions d'euros diàriament marxen cap a Madrid i no tornen. Representen a l'any 16.000 milions d'euros. Ens afecta a tots, ja que no podem atendre les necessitats socials i manquen inversions en infraestructures, educació, sanitat, desenvolupament dels coneixements i de l'economia.

SIT&TALK reclama la nostra societat, però la sordesa

interessada dels governs de Madrid és endèmica i no penso que un govern de coalició entre PSOE i Podemos faci un gir de 180 graus. Potser no volen el diàleg necessari entre Catalunya i Espanya en un nivell d'igualtat, perquè els hi manca convenciment i també segurament coneixen que els poders fàctics no ho permetrien, perquè volen mantenir l'*statu quo*.
Hem de continuar picant pedra.